

EXPOSICIÓ «MARE TERRA - EQUILIBRI»

Comissària:

Anna Roigé Barrull (Centre d'Art la Panera)

Artistes:

Alejandra Glez (Madrid)

Almudena Soullard (València)

Anna Llimós i Mireia Garcia (Escola Massana, Barcelona)

Antònia Maria Gual Ginart i Marina Blanco Nisa (UB)

Laura Torres Bauzà (UPF)

Lía Pérez Cruz (Barcelona)

Mariona Cañadas i Pedro Murúa (Escola Massana, Barcelona)

Paula Vicente Puiggròs (Barcelona).

Del 26 de maig al 4 de juny de 2023

26 de maig: obert de 19 h a 22.30 h

27 de maig: obert d'11 h a 14 h i de 17 h a 22.30 h

Del 28 de maig al 4 de juny, hores concertades:

Tel. 618304193 o direccio@embarrat.cat

Mare Terra - Equilibri

En l'origen de la Mare Terra hi ha l'equilibri. Un equilibri que busca punts d'igualtat entre contraris. Una cerca constant de l'harmonia entre els elements de la naturalesa (aigua, terra, foc i aire) que en cas de pèrdua, de desequilibri, ens porta a la fi, a la mort.

Des de sempre s'ha relacionat la Mare Terra amb la figura materna, a la mare capaç de donar vida, sosteniment, protecció. D'aquesta manera les deesses femenines al llarg de la història s'han vinculat amb la fertilitat i la creació de la vida, però també podem trobar deesses que van de la creació a la mort, de l'amor a l'odi, engendren fills, però de vegades aquests esdevenen monstres que acaben matant la mare creadora, com avui passa amb la terra, com fem els humans amb ella. Ens dona vida i nosaltres l'anem destruint.

D'aquesta relació amor/odi en sorgeix la necessitat de protegir el medi ambient i buscar un equilibri. Als anys 70 protegir el medi ambient era anar en contra del desenvolupament industrial, però el 1992, i en el marc de la declaració de Rio (Declaración de Río sobre el Medio Ambiente y el Desarrollo, Río de Janeiro, República Federativa del Brasil), es va expressar la intenció de fomentar l'harmonia amb la natura i la Mare Terra, com a suposat per assolir el just equilibri entre les necessitats socials, econòmiques i mediambientals.

D'aquesta manera, el dia 5 de juny es celebra el Dia Mundial del Medi Ambient, per recordar que el planeta i els seus ecosistemes ens donen la vida i el sosteniment i que l'hem de preservar. Hem de tornar als inicis dels pobles que buscaven aquest equilibri, aquesta harmonia ja que sinó d'altra manera anem abocats cap al desequilibri i la destrucció.

Des del neolític, els primers ancestres sabien que la mare terra dona vida, aliment i fins a una mort generosa; però que aquesta pot convertir-se en paorosa si no se li respecta. Els pobles etruscos, mesopotàmics, egeus, celtes, indoeuropeus, van sobreviure bàsicament per reconèixer el valor de no barallar-se amb la Mare Terra, i aquest valor és el que hem de continuar buscant i respectant.

La mostra gira entorn a aquest equilibri entre espècies, que hem de reaprendre dels primers pobles, amb la Mare Terra. Peces que parlen de l'equilibri, que busquen l'equilibri o que ens aboquen a una mort segura si no fem res.

Anna Roigé Barrull

Comissària convidada a l'Embarrat

Exposició *Mare Terra - Equilibri*

Comissària: Anna Roigé (Centre d'Art la Panera)

Festival Embarrat 2023

www.embarrat.cat

**EMB
AR
RAT**

ALEJANDRA GLEZ

Estar cerca de la muerte inmortaliza el deseo a vivir

Vídeoart, 3 min 51 s. Any 2020.

Aquesta peça audiovisual és un homenatge a l'artista i performer cubana Ana Mendieta (1948-1985), amb qui Alejandra Glez comparteix preocupacions ètiques i estètiques.

Hem perdut l'equilibri amb la Mare Terra. L'artista s'apropa al mar per a despullar-se, cremar la seva roba i quedar-se nua davant la immensitat de l'oceà. L'aigua com a símbol de connexions i cerques, d'etern retorn que la torna al seu naixement, al seu estat natural materialitzat en el seu propi cos nu. És un procés de catarsi, una mena de ritual de sanació. Si bé la mort sempre és una referència a la volatilitat i la vulnerabilitat de la vida, en aquesta peça, la mort també és un mitjà per a la vida, una alliberació i renaixement. Mort i vida són cicles naturals que s'alternen per establir equilibris en els ecosistemes. En aquest cas la mort de l'ansietat, valor simbòlic atribuït a la roba que es crema en el vídeo i es redueix a cendres, permet un renaixement de la vida en pau. L'ansietat és la que ens apropa a la mort i ens porta a una presa de consciència del valor de la vida. Estar a prop de la mort, del desequilibri amb la Mare Terra, ens porta a una presa de consciència de tornar a recuperar aquest equilibri amb la Terra. Un procés d'acceptació que ens porta cap a poder valorar de nou plenament la vida.

En el vídeo les cendres esdevenen protagonistes, com un record de la mort. D'aquesta manera la mort no només es el final de la vida, simultàniament, estar-hi prop, ens dona impuls a la vida.

Alejandra Glez (La Havana, 1996) és una artista visual cubana de formació autodidacta, resident a Madrid. La seva obra s'ha centrat en la desconstrucció d'estereotips i estigmes associats al cos femení. A través de la fotografia, el vídeoart, l'art digital i la performance, Alejandra Glez treballa amb temes associats a les religions afrocaribenyes, la memòria col·lectiva i l'espiritualitat que emana de la relació entre l'ésser humà i el mar.

Ha exposat a ArcoMadrid 2022 a l'estand de la Fundación ENAIRE com a premi de Fotografia Jove. També, a PhotoEspaña amb JustMad 2021, o a la Galería Aurora Virgili-Escalera de Madrid, entre altres. La seva obra també s'ha vist a nombroses exposicions personals i col·lectives a Amèrica i Europa.

alejandraglez.com

Exposició *Mare Terra - Equilibri*
Comissària: Anna Roigé (Centre d'Art la Panera)
Festival Embarrat 2023
www.embarrat.cat

EMB
AR
RAT

ALMUDENA SOULLARD

Teulada Moraira trade mark

**Instal·lació amb tanques, fotografia sobre lona diferents dimensions i fotollibre.
Any 2019.**

A través d'aquesta publicació i instal·lació veiem la transformació del paisatge natural, però també l'urbà. Transformacions urbanístiques que molts cops queden incompletes, inacabades, sense buscar aquest equilibri entre ambdues. Un afany per voler construir, edificar, sense tenir en compte els espais naturals i que es queden a mig fer per falta de recursos, i per tant desapareix aquest equilibri amb la Mare Terra. Quan no tenim ni els espais naturals ni els urbanístics, queda un buit.

Soullard presenta un projecte que planteja un conjunt de problemàtiques creuades entre la pèrdua de semàntica d'aquest territori i la falta de cohesió social entre els diferents grups humans que cohabiten en ell.

El llibre consisteix en una sèrie de cinquanta-cinc fotografies d'espais pertanyents al municipi de Teulada (Marina Alta), on podem observar el territori i les marques que hi ha en aquest. L'objecte d'aquestes fotografies és forçar a interpretar signes que trobem en el territori i dels subjectes que l'habiten, sense la presència d'aquests. Amb aquestes fotografies i el diàleg que provoquem entre elles, jerarquitzant-les a través de grandàries i superposicions, busquem qüestionar la representació academicista del paisatge i repensar-lo des d'una perspectiva crítica.

Almudena Soullard Navarrete (València, 1994). Estudia fotografia a l'EASD València i el màster en Fotografia, Art i Tècnica a la Universitat Politècnica de València. L'any 2022 fa un postgrau en escenografia per a cinema i teatre a Barcelona i, actualment, Articulacions a l'IVAM. És cofundadora del col·lectiu d'arts escèniques Diàleg. Ha participat en diverses exposicions col·lectives en centres com el CCCC a València, Es Baluard a Palma, o Centro Cibeles a Madrid. Ha realitzat dos fotollibres: *TM trade mark*, on reflexiona sobre la devastació cultural dels espais explotats turísticament; i *Atlas Y*, al costat de Yael Vidal, entorn a la visibilització d'identitats trans des d'una perspectiva queer, pel qual han rebut el premi III Convocatòria a la Creació Artística de l'Ajuntament de València. També ha rebut la beca Altaveu del Consorci de Museus de la Comunitat Valenciana pel projecte *Dream City*. La seva pràctica artística i la seva relació amb la imatge està travessada per una perspectiva crítica del seu ús social i cerca la manera de crear una metodologia per a generar imatges incisives.

Exposició *Mare Terra - Equilibri*
Comissària: Anna Roigé (Centre d'Art la Panera)
Festival Embarrat 2023
www.embarrat.cat

EMB
AR
RAT

ANNA LLIMÓS i MIREIA GARCIA

Desfilars, bobinar, teixir

Tapís i collage tèxtil, 255 x 112 cm (any 2023); Bangladesh: tapís tècnica lliure, 115 x 90 cm; Shanghai: tapís tècnica lliure, 100 x 95 cm. Catalunya: tapís i collage tèxtil, 115 x 90 cm (any 2022).

Crear una nova vida, un nou cicle a partir de peces de roba en desús. El procés passa per desteixir jerseis i peces de roba i tornar a convertir aquestes peces en cabdells de fil. Un cop obtinguts aquests cabdells, els agrupem segons l'origen de les peces de roba originals. Per acabar, dissenyem i teixim noves composicions inspirades en mapes de territori dels països de procedència, concretament a les zones industrials on es concentra la indústria tèxtil, sovint traspassades per rius.

Durant el temps que va durar el confinament, les artistes van veure els efectes reals que tenia parar l'activitat. Un dels altres efectes d'aturar l'activitat va ser la posterior falta de subministres. I d'això precisament tracta aquest projecte, en intentar prendre consciència de l'origen de les peces de vestir en aquest cas.

Les artistes s'interessen en la manera com ens relacionem amb els teixits en aquest món globalitzat i quin és l'impacte de la indústria tèxtil sobre el territori. Al mateix temps, reflexionen sobre el teixit com a residu. Les peces de roba sovint es converteixen en residu quan encara tenen molta vida útil, per això en aquesta recerca de l'equilibri cal donar-los una segona oportunitat.

Nascudes a Barcelona l'any 1989. L'**Anna Llimós** i la **Mireia Garcia** es coneixen a l'escola i es llicencien en Belles Arts a la Universitat de Barcelona, l'any 2011. Després de la universitat, agafen camins diferents, la Mireia s'especialitza en disseny de moda després de realitzar un Erasmus a Anglaterra i l'Anna compagina l'educació artística amb la creació, mostrant les seves peces a sales d'exposicions a nivell nacional.

Nou anys més tard, l'interès compartit per l'art tèxtil fa que es tornin a ajuntar. Actualment es troben desenvolupant un projecte en residència a Casa Aymat de Sant Cugat del Vallès i segueixen experimentant en aquesta direcció.

Exposició *Mare Terra - Equilibri*

Comissària: Anna Roigé (Centre d'Art la Panera)

Festival Embarrat 2023

www.embarrat.cat

EMB
AR
RAT

ANTÒNIA MARIA GUAL GINART I MARINA BLANCO NISA

Exemplars (Des)afectats

Llibres intervinguts. Any 2022-2023.

Agafant la idea del fil del cicle de la vida, d'aquesta transformació cíclica, de donar una segona oportunitat a la vida, i contribuir a la preservació d'aquest equilibri amb la Mare Terra.

Exemplars(Des)afectats es concep com el començament d'una biblioteca nova formada per llibres descatalogats que configuren un peculiar sistema preestablert on la seva funció original els ha estat arrabassada per la naturalesa. Esdevé un conjunt de peces portadores de vida, que progressivament devoren l'anhelat objecte, font de saviesa humana i símbol de la nostra cultura. Aleshores, què passa ara amb el contingut d'aquests llibres? Deixen de ser consultables?

El projecte fa prendre consciència del nostre ritme vertiginós i autòmat enfront del temps en què la vegetació creix. Una biblioteca incipient en la que percebem canvis diaris, lents però notables. Veiem un abans i un després d'aquestes publicacions, com en elles ha anat creixent la vida, però també com s'han anat descomponent per la humitat, s'han anat florint i han donat lloc a microorganismes. Un nou cicle de la vida, una segona oportunitat.

Les peces ens recorden que la naturalesa primigènia que tant anhelem i evoquem ja no existeix si no és per l'acció de l'home. De nou, una manipulació humana per obtenir un benefici de la natura.

Per a fabricar els llibres necessitem talar arbres, però un cop els llibres estan descatalogats, tornen al seu origen: hi creix vegetació, un altre arbre, un nou cicle de vida, un nou ús. Cal buscar un equilibri entre l'home i la natura, aquest la destrossa per al seu benefici, però aquí és la natura la que acaba "destrossant" la creació de l'home per a tornar a néixer.

Antònia Maria Gual Ginart (Mallorca, 2001) es trasllada el 2019 a Barcelona a cursar el grau de Belles Arts a la Universitat de Barcelona. Des d'ençà els seus interessos amb l'entorn que l'envolta l'han conduït a fer peces artístiques relacionades amb la quotidianitat, les relacions interpersonals, la manipulació de la natura i el pas del temps a través de la interdisciplinarietat de l'escultura contemporània.

Marina Blanco Nisa (Sevilla, 2001) és una artista interdisciplinària establerta a Barcelona. El seu treball tracta d'explorar, dins de l'àmbit escultòric i la instal·lació, la relació entre l'ésser humà amb l'entorn, especialment aquelles problemàtiques socials lligades a la quotidianitat. La finalitat dels seus projectes consisteix en proposar un altre tipus de dinàmiques que subverteixin el nostre ritme de vida sobresaturat i s'ofereixin a la consolidació d'espais on sigui possible un moment de pausa.

Exposició *Mare Terra - Equilibri*

Comissària: Anna Roigé (Centre d'Art la Panera)

Festival Embarrat 2023

www.embarrat.cat

EMB
AR
RAT

LÍA PÉREZ CRUZ

The Western Illusion

Diapositives projectades. Any 2022.

Llevo días preguntando por él, empiezo otra vez en otro día. “¿Han visto por aquí un barco?” — le muestro — “¿Ve? Aquí antes había un barco” — insisto, es el único rumbo que he encontrado. El entusiasmo ya no es percibido con dulzura. Acto seguido, “Sea quien sea a quien buscas, ya no está” — susurra una voz melosa, me giro, viene de lejos, le sigue un vaso que vuelca, el vino corre a toda prisa por la mesa, la luz del sol cae y en la pared, en frente mío, se lee bien grande “El equilibrio como el horizonte es una ilusión”.

The Western Illusion és un projecte que ens parla d'alguna cosa que se'ns escapa, com la vida que va desapareixent, la Mara Terra s'escapa i no hi podem fer res. Com aquell horitzó que volem atrapar i no el podem aconseguir mai. I si aquest equilibri que estem buscant amb la Mare Terra per mantenir-nos vius, no és res més que una il·lusió?

El mar és vist com el món, que existeix i continuarà existint sempre, i els éssers humans són com un vaixell que va parpallejant, que tant si hi és com si no, el món continua existint. Com diu la mateixa artista, potser el món no ens necessita, però nosaltres sí que el necessitem a ell.

Lia Pérez Cruz (Barcelona, 1992) és actriu i creadora d'escena, també treballa en arts visuals on la teatralitat, la pròpia experiència i la interacció són els tres eixos claus de les seves peces. Utilitza el refrany xilè *asume tu barranco* com a inici de les seves pràctiques, acceptant així la destrucció com el seu particular motor creatiu. Entén l'art com un element capaç de parar el temps. La poètica, el joc amb la paraula, la imatge, el sarcasme, el cos i l'objecte són alguns dels elements claus.

Graduada en Comunicació Audiovisual, es forma posteriorment en la tècnica actoral Meisner, destacant la seva investigació en el teatre de les avantguardes. Va ser fundadora i formà part durant tres anys de la companyia *Todo Por El Punk*, on va practicar el rol de directora, performer i escriptora. En solitari, destaca l'exposició *Desglaçar* (2020) com a guanyadora de la beca Unzip a El Prat i, el mateix any, guanya la beca SOS Cultura de la Fundació Carulla. També ha estat seleccionada en la convocatòria *Art Jove Creació 2022*.

MARIONA CAÑADAS I PEDRO MURÚA

On tot neix

Lli i terra (280 x 90 x 50 cm). Documentació. Any 2022.

El punt de partida d'aquest treball és la transformació del paisatge, d'un espai natural per a buscar també un equilibri en la transformació d'aquest.

La peça *On tot neix* forma part del projecte *Mieses*. Es tracta d'una mirada a l'ús de la terra, al seu valor com a creadora i generadora de vida i la seva transformació. La qüestió és de prendre consciència de com la usem i com la valorem.

La paraula *mieses* (messes en català) fa referència als camps de cereals, aquells que s'han sembrat i que posteriorment són collits. Un procés que transforma el paisatge i les persones que l'habiten. Aquest projecte parla d'aquesta intervenció, transformació, de com l'experiència del paisatge es pot trobar en la tensió entre el fet d'observar i el d'habitar.

Poder presenciar el creixement dels conreus al llarg dels mesos, mentre treballes amb una fibra que prové de la terra, com és el lli, atorga al material una poètica. A mesura que teixeixes, aquest es torna a transformar, d'un fil a un teixit, com a sigut de la terra a una planta. Així es va creant un paral·lelisme entre el camp i el teixit. La preparació de la terra, recol·lecció, passant pels canvis de llum, colors, fins al teixit que també va creixent i canviant, són moviments i tensions que ens apropen a la transformació del paisatge, com ens hi relacionem i com també en formem part.

Mariona Cañadas (Barcelona, 1991) té un grau superior en Arts Plàstiques i Disseny en Art Tèxtil en l'Escola Massana i el grau en Història de l'Art a la Universitat de Barcelona. Els seus treballs s'han pogut veure en exposicions com *Tot comença per un punt* (Galeria Stendhal, Barcelona 2020), *El millor disseny de l'any* (Museu del Disseny de Barcelona, 2019), o *Mieses* (Centre de Documentació i Museu Tèxtil de Terrassa, 2022).

Pedro Murúa (Santiago de Chile, 1991) té un grau superior en Tècniques Escultòriques i un grau superior en Arts Plàstiques i Disseny en Art Tèxtil (Escola Massana). Els seus treballs s'han pogut veure en exposicions com *El millor disseny de l'any* (Museu del Disseny de Barcelona, 2021), *Llotja i Massana. 42 Mans, 2 projectes i un mateix fil conductor: Guinovart* (Agramunt, 2019), *La Matèria Editada*, organitzat entre l'Espai Guinovart i l'Escola Massana (Barcelona, 2019), o *Mieses* (Centre de Documentació i Museu Tèxtil de Terrassa, 2022).

Exposició *Mare Terra - Equilibri*

Comissària: Anna Roigé (Centre d'Art la Panera)

Festival Embarrat 2023

www.embarrat.cat

EMB
AR
RAT

LAURA TORRES BAUZÀ

Eden

Vídeo color. Estèreo. 9 min, 13 s.

Partint de la idea d'equilibri, Bauzà ens planteja un assaig audiovisual vinculat a la infraestructura de l'Eden Project; estem davant d'una mena de paradís perdut que abraça la idea de jardí com a metàfora, com a recreació, manipulació o nostàlgia de com era tot abans que la societat comencés amb el feient desequilibri social, econòmic, industrial i natural.

L'Eden Project, ubicat al sud-oest d'Anglaterra, és un complex mediambiental de 50 hectàrees que alberga en el seu interior un ampli ventall de les espècies vegetals que habiten el planeta. L'interès per aquest espai és causat per la seva potencialitat metafòrica, podent ser llegit com a exemple d'èxit d'una necessitat d'ordenació i racionalització del món, i herència del pensament modern, que encara perviu com a un dels models hegemònics pel que fa a la relació de l'ésser humà amb l'entorn.

L'assaig visual de Bauzà mira d'analitzar, a través de l'Eden Project, les estructures mentals que projecten sentit en la realitat que ens envolta. La construcció d'una infraestructura d'aquestes característiques, empesa per l'èxit del programa baconià i el desenvolupament tecnològic, podria estar parlant-nos de les flaqueses d'un ideal de progrés encara hereu del relat bíblic, preocupat pel retrobament (o en tot cas la reproducció) del paradís perdut; un ideal de progrés que esdevé, d'altra banda, cada cop més insostenible i costós de mantenir. Aquest progrés que ens fa tirar endavant però en lluita constant amb la Mare Terra. Una lluita cercant l'equilibri.

El vídeo acaba amb la creació de l'home i la dona per part de Déu i com aquest els dona les llavors per a plantar els fruits que serviran d'aliment, i d'aquesta manera començar un nou cicle de vida.

Laura Torres Bauzà (Palma, 1990) es doctoranda en humanitats per la Universitat Pompeu Fabra de Barcelona, màster d'Estudis Comparatius en Literatura, art i pensament per la Universitat Pompeu Fabra de Barcelona, màster en Producció i recerca artística per la Universitat de Barcelona i Llicenciada en Belles Arts per la Universitat de Barcelona. Ha exposat la seva obra en diferents exposicions com *L'escriptura en el relat artístic* (Fundació Palau, Caldes d'Estrac, 2022), *Un momento atemporal* (La principal Tabacalera, Madrid, 2020), *Espai Índex* (Centre Cultural La Capella, BCN, 2020) i l'acció performativa *Sobre la revolució* (Centre Cultural La Capella, BCN, 2019), entre moltes d'altres. També ha rebut el III Premi Salvador Iborra de Poesia (Associació d'escriptors en Llengua Catalana, ACJ i IBjove, 2020), la Beca Art Investigation Programme, Goethe-Institut Barcelona i Arxiu Casa Planas (Mallorca, 2020), o Premi Barcelona Producció 2019-2020, Modalitat Arts en Viu (2019).

www.lauratorresbauza.com

Exposició *Mare Terra - Equilibri*

Comissària: Anna Roigé (Centre d'Art la Panera)

Festival Embarrat 2023

www.embarrat.cat

EMB
AR
RAT

PAULA VICENTE PUIGGRÒS

67 pomeres i altres maneres de viure i morir

Fulles de pomera i textos. Any 2023.

L'artista pren com a punt de partida unes llavors. És el cicle de vida que neix, creix i que hem de cuidar per sostenir un altre cicle de vida i poder garantir la perdurabilitat del cicle vital.

La instal·lació *67 pomeres i altres maneres de viure i morir*, explora com ens relacionem amb l'entorn i amb les múltiples formes de vida que el conformen. Busca descentrar la mirada antropocèntrica per obrir noves metodologies, fugir de les lògiques de la productivitat, derivar i col·laborar amb altres espècies per especular noves maneres de viure i morir. Apropar-nos a allò no humà des d'una temporalitat dilatada, des de l'espera, l'observació. Afectar amb afecte d'espai que habitem.

A través d'unes llavors de pomera, extretes d'unes pomes que prèviament l'artista ha menjat, deixem passar el temps per a que creixin, per observar, per estar allà, un temps que a les ciutats del món occidental sovint queda enterrat sota la productivitat, el voler progressar de manera ràpida i molt sovint a qualsevol preu. Buscar un equilibri, però que passi pel fet de cuidar i de ser responsables. Es tracta de buscar aquest equilibri, i no per aconseguir el progrés d'uns els altres han de desaparèixer. Això mateix va passar en aquesta peça, als pocs dies de començar a fer créixer les pomeres va aparèixer pugó. La primera reacció de l'artista va ser la de protegir les pomeres, però, no tenia el pugó el mateix dret que elles a ser-hi? El mateix va passar amb un cuc que es va començar a menjar totes les fulles: des de quina posició podia fer-lo fora si havia estat la mateixa artista la primera en menjar les pomes? Així, la prosperitat d'una espècie significava la mort de l'altra, i la línia entre cuidar i ferir va quedar desdibuixada en una relació d'afectacions mútues. Es un procés de recerca de l'equilibri amb la Mare Terra, entre la vida i la mort, aprendre a viure i morir conjuntament.

En la instal·lació podem observar les pomeres i el seu desenvolupament diari a través d'unes fitxes situades a sobre i també ens convida, a través d'una petita edició descarregable a la seva web, a continuar amb aquest procés.

Paula Vicente Puiggròs (Barcelona, 1997) té el Master of Fine Arts, KASK, Belgium; ha estudiat Art sonor a l'Escola Massana (2021) i el grau en Belles Arts, a la Universitat de Barcelona, entre altres. Els seus treballs s'han pogut veure a les exposicions *Tocar-se a mig camí* (Menorca, 2022), *Ecos Tardor* (Fabra i Coats, Barcelona, 2022), *Embroglio* (Het Paviljoen, Gent, Bèlgica, 2022), *MAP#128* (KASK, Gent, Bèlgica (2022), o *De aquellos polvos, estos lodos* (Sala d'Art Jove, Barcelona, 2021). Ha rebut premis i beques a Can Serrat (2023, *Deslocalitzacions* (2022), o *Camp a través* amb una producció de la Sala d'Art Jove 2021, entre d'altres.

paulavicente.hotglue.me

Exposició *Mare Terra - Equilibri*
Comissària: Anna Roigé (Centre d'Art la Panera)
Festival Embarrat 2023
www.embarrat.cat

EMB
AR
RAT